

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BESSON, LUC

Artur și războiul celor două lumi / Luc Besson; trad.:
Irina Pricop. - București: RAO International Publishing
Company, 2007
ISBN 978-973-103-154-5

I. Pricop, Irina (trad.)

821.133.1-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda, nr. 117-119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

Luc Besson
Arthur et la guerre des deux mondes
© 2005 Eucopa Corp – Avalanche Productions –
Apipopulaï Prod
© 2005 INTERVISTA

Traducere din limba franceză:
IRINA PRICOP

© RAO International Publishing Company, 2006
pentru versiunea în limba română

2010

ISBN 978-973-103-154-5

Capitolul 1

Soarele și-a începutul sușul molcom spre zenit, iar cețurile dimineții se risipesc, ca suspinele ce se duc tot mai departe. Natura e mereu frumoasă pe micuța gură de rai din jurul casei lui Artur. Copacii sunt drepti ca stâlpii, frunzele – tari și lucioase, culorile florilor – strălucitoare. Imaginea-i perfectă, dar sunetul de fond e departe de a fi la fel; din pădure nu se aude nici cel mai mic sunet, nici chiar târșăitul nenumăratelor lăbuțe ale unui miriapod. Chiar și vestita privighetoare, profesoară de canto a familiei regale, a amuțit. Ea care, de când s-a născut, n-a lăsat niciodată să răsară soarele fără să-i cânte ceva.

Știm care-i cauza tăcerii înghețate. M. Blestematul bântuie pe-aici și toate animalele, oricât de mici, resimt undele negative emanate de întunecatului minimos. Un zgomot firav de pași stângaci sub care trosnesc crenguțe

tulbură totuși liniștea. Oare ce faptură nesăbuită îndrăznește să miște în asemenea împrejurări?

Trebuie să fie oarbă, surdă ori atinsă rău de guturai, ca să nu fi simțit nimic. Cine poate fi atât de prost, încât să înainteze dând la o parte ferigile și făcând tot atâta zgomot ca un parchet vechi într-o casă bântuită de stafii? Firește, un bărbat. Căci oamenii și-au delegat cel mai fidel specimen: *homo abrutis*, omul brutal, cu denumirea vulgară de Armand.

- Artur?! șoptește tatăl, dând la o parte ferigile, de parcă s-ar juca de-a v-ați ascunselea. Poți să ieși, să știi! Tata nu-i supărat!

E adevărat, Armand nu-i supărat. E mai ales îngrijorat. Fiul său a dispărut noaptea trecută, pe când dormea liniștit în spatele mașinii. Ca prin farmec, Artur l-a lăsat în loc pe cățelul său, Alfi. De atunci, nimeni nu l-a mai văzut, nici bunicul Archi, nici chiar bunica Reta. Cât despre mama lui, din pricina peripețiilor avute în mlaștină, ea avea atâtea dungi pe lentilele ochelarilor, că l-ar fi confundat cu siguranță pe Artur cu cățelul, dacă acesta i-ar fi trecut pe sub nas.

- Ai câștigat, Artur, poți să ieși! Tata începe să fie îngrijorat! ridică ușor tonul Armand.

Poate de oboseală, poate de grijă, Armand începe să-și piardă răbdarea. Asta nu schimbă mare lucru, căci pădurea rămâne mută.

- Dacă ieși acum, ai dreptul la o budincă întregă! spune tatăl, ademenitor, ca propunerea să fie și mai

atrăgătoare. Și ai voie să mănânci până te apucă durerea de burtă!

Propunerea se vrea amuzantă, dar în pădure nimeni n-are cu adevărat chef de distracție. Dar, cum delicatasa e totuși o slăbiciune universală, se pare că un animal a reacționat, căci două ferigi mari s-au mișcat ușurel. Speranța renaște în ochii bunului tată, iar pe chip îi apare un surâs.

- Ah! Chiorăie burtica, așa-i?! Cine vrea papa bun? întreabă Armand, parcă uitând că Artur nu mai are trei ani.

În aparență, apelul lansat burticii a fost eficient, căci ierburile se mișcă și mai tare, iar puștiul pare să vină spre el. Neliniștitor e doar zgomotul unor pași grei ca piatra, care se apropie. Tatăl e mirat. E adevărat, i se pare că nu și-a văzut fiul de o eternitate, așa că e posibil ca acesta să fi crescut între timp, dar nu într-atât, firește, încât să poarte ghete numărul cincizeci și doi. Tatăl se neliniștește și mai abitir. Se roagă să nu i se fi întâmplat nimic fermecătorului său fiu și, pentru a ocoli ghinionul, continuă să-l strige cu voce mieroasă.

- Pentru cine am adus eu budinca?

Suspansul nu durează, și două ferigi se dau brusc la o parte, lăsând loc unui monstru de doi metri și patruzeci de centimetri. Maltazar în persoană.

- Pentru mine! fredonează stăpânul tenebrei, demonstrând că poți fi totodată și josnic, și pofticios.

Fără să-și dea seama, Armand și-a umplut plămâni cu aer și e gata să bată recordul la urletul cel mai neomenesc cu putință, dar teama i-a blocat coardele vocale și-i vine greu să sufle, astfel că nici un sunet nu-i iese din gura întredeschisă. Mai încearcă o dată, dar respirația îi e atât de întretăiată, că n-ar putea stinge nici trei lumânări pe-un tort.

Maltazar face un pas spre Armand, măsurându-l cu privirea. Tatăl tremură atât de tare, că mișcă toate frunzele din jur, într-un foșnet aproape muzical. Dacă adăugăm clănțanitul dinților și urletul care, neizbutind să iasă, s-a muiat în horcăit, nu suntem prea departe de-o samba. Maltazar, care are ureche muzicală, nu-i insensibil la începutul fiestei și dă să se legene ca o rață. Vorbind de urechea lui Maltazar, facem, firește, o metaforă, pentru că-i multă vreme de când făptura lui, pe jumătate putredă, nu mai are urechi. Faptul nu-l deranjează peste măsură, căci n-ascultă niciodată pe nimeni.

– Ei, cum rămâne cu budinca? se neliniștește suveranul.

În cele din urmă, Armand își ia inima în dinți.

– Mă-mă duc-duc! spune, de parcă ar cânta muzică populară.

– Mama Ducduc?! Dar asta cine mai e?! se miră Blestematul, care fierbe de nerăbdare.

– A...! La... ! Ha! La... ! bâiguie Armand, care a înlemnit de frică.

– Acuma vii și cu Allah! A lui e faimoasa budincă?! întrebă Maltazar.

Armand scutură energic din cap, iar dinții îi clănțnesc și mai abitir.

– Nu! Nu! Budi-budinca... acasă! Mă duc-duc! bolborosește în cele din urmă, cu gesturi precipitate.

Maltazar pare să fi priceput oarecum.

– Ei bine, hai, du-te și grăbește-te! Doar la răbdare mai am limită!

Și face un gest de adio către bietul om, pe care frica l-a transformat în sclav. Armand încuviințează, dând din cap. E amuzant, dinții îi clănțnesc diferit când spune da sau nu.

Până una-alta, bărbatul ia startul, cu viteza unui iepure care aleargă spre vizuină. După câteva secunde, Maltazar nu se poate opri să nu scrâșnească din dinți. Făpturile omenești sunt mai ușor de manipulat decât își închipuia. Chiar și seizii lui îi dădeau mai multă bătaie de cap. Aici, abia își arată formidabila urâtenie, că omul se și supune. Nici măcar n-are nevoie să tragă unul dintre urletele oribile al căror secret îl deține ori să amenințe cu ghearele încârligate, cum ar face vulturul. În fața simplei lui prezențe, oricine se topește și devine un mieluleț supus. Doar la acest gând, Maltazar își îngăduie un surâs pe hidoasa-i mutră. Trebuie, de altfel, să-l cunoști bine ca să știi că acela e un surâs. În fața unei asemenea strâmbături, orice neștiutor ar chema mașina Salvării.

Maltazar privește jur-împrejur pădurea pustie și tăcută. Nu-i chiar așa pustie, căci sute de ochi stau pitiți

ici-colo, peste tot, în cele mai mici cotloane, urmărind cu spaima în suflet oroarea venită de pe altă lume. Maltazar mai mult îi simte decât îi vede, dar un senior știe oricum foarte bine că-i permanent urmărit. Chiar asta îi e și îndatorirea. Să fie ținta tuturor privirilor, centrul tuturor atențiilor, ca farul în toiul nopții, ghidându-i pe bieții marinari rătăciți. Suveranul surâde și mai abitir către adunarea pe care o ghicește. Toți îi așteaptă neliniștiți următorul gest, de parcă din prima mișcare au să-i și afle intențiile. Dacă ar fi extraterestru, situația ar fi aceeași. „Oare vine pașnic, să ne împărtășească bucurii și tristeți, se întreabă toți, ori ca un cuceritor, gata să ne jefuiască toate bogățiile?” Fiecare îi așteaptă deci gestul care întârzie, declarația de pace ori de război, care, oricum ar fi, va da peste cap viața fiecăruia. Dar nu se întâmplă nimic.

Maltazar se mulțumește să privească, zâmbind, parcă pentru a profita cât mai mult de liniștea din ajunul furtunii. Trebuie spus că, pentru un pervers ca el, așteptarea e cea mai rafinată tortură. Zeci de rozătoare clănțnesc din dinți, sute de păsări dau din cioc, miilor de miriapozi le tremură genunchii. Maltazar trage brusc aer în adâncul pieptului și toată lumea își ține suflarea. În sfârșit, după câteva clipe de suspans insuportabil, suveranul grăiește:

– Buuuhhh!

Sunetul e atât de slab, că pare aproape ridicol, dar întreaga pădure tresare. Tresărirea se simte în toate

direcțiile, într-o hărmălaie generală. Păsările leșină, miriapozi se cațără în copaci, veverițele și iepurii se ciocnesc la intrarea celei mai mici vizuini. Într-un cuvânt, domnește panica. Nici dacă ar fi tras cu tunul, n-ar fi obținut Maltazar un rezultat mai bun. Începe să hohotească sacadat și zguduit. Râsul lui puternic invadează iar întreaga pădure și dealurile din jur, făcând lumea să freamăte, ca la apropierea unui vânt glacial.

Râsul lui puternic, melodios ca o alunecare de teren, îl trezește pe Archi. Vestitul bunic adormise în fotoliul lui din mijlocul salonului. Trebuie spus că n-a dormit întreaga noapte. Cum să doarmă, știind că nepoțelul i-a dispărut pe veci în fundul grădinii? Archi dăduse jos din pod toate cărțile despre lumea minimoșilor și se pusese pe citit începând de pe la opt seara, în căutarea unui indiciu cât de mic. Mami îi adusese regulat cafea până pe la două noaptea. Extenuată, se dusese apoi să se lungească în dormitor. Dar Archi continuase să vegheze, recitindu-și toate cărțile în lung, în lat și-n curmeziș, sperând să găsească în ele soluția problemei. Dar toate căutările se dovediseră inutile și, spre cinci dimineața, adormise, la rândul lui, fără să aștepte măcar cântatul cocoșului. Era atât de epuizat, că a căzut pe loc într-un somn adânc, din care nimeni și nimic nu l-a mai putut scoate. Firește, cu excepția râsului atroce al lui Maltazar, care, așa cum știe oricine, te poate trezi și din morți, cu toate că specialitatea lui e tocmai să te adoarmă pe veci.

Archi tresare deci cum au tresărit toate veverițele, dă de trei ori ocol fotoliului și se vede în mijlocul salonului. Își mai vine în fire și-și mijește ușor ochii, ca să-și dea mai bine seama de unde vine zgomotul neomenesc. E amuzant, de altfel, să constați că adeseori mijim ochii ca să ciulim mai bine urechile. E o legătură foarte misterioasă, care funcționează în ambele sensuri, căci atunci când ciulești urechile, ai și tendința de a miji ochii. Orice-ar fi, Archi ciulește urechile și se întreabă cine poate fi gătu-it atât de devreme, chiar în zori. Dar, ascultând foarte atent, își dă seama că și un purceluș ar scoate urlete mai melodioase. Ceea ce aude e mai rece, mai oribil, mai tulburător. Dar și atât de puternic, încât un tablou a căzut de pe perete. E o veche fotografie de familie, care a ajuns pe podea, îngropată sub cioburile de sticlă. Bunicul o ia cu grijă, căci e îngălbenită de vreme. Se uită la Artur și la bunicii lui, care surâd vieții și fericirii. O amintire din epoca fără griji, când toți trei erau împreună, bucurându-se de soare și de clipa prezentă, de parcă toți norii ar fi părăsit o dată pentru totdeauna planeta. E atâta fericire și atâta bucurie în poză, că orice nenorocire ar fi descurajată din start. Dar nenorocirea e răbdătoare și a găsit un aliat care îi susține adeseori campaniile nefaste: timpul. Ei da, timpul ronțăie încet-încet fericirea, făcând jocul nefericirii: îi duce pe oameni departe, îngălbenește fotografiile și-și lasă urma pe chipuri.

Lui Archi îi scapă o lacrimă ușoară, care alunecă încetișor pe obraz. Ce mult i-ar plăcea să dea înapoi

timpul care-i curge printre degete, regăsind frumoasele vremuri când fericirea umplea toate colțurile casei! Dar timpul e ca o poză dusă pe aripile vântului, pe care n-o mai putem prinde nicicând. Archi oftează din greu și pune ușor poza pe comodă. Râsul s-a topit și aude alt zgomot ciudat, care vine dinspre pietrișul din fața casei. Un zgomot cu adevărat bizar, un amestec de sunete. E imposibil să ghicești dacă-i un câine care gâfâie, o mașină cu roata spartă ori o țeavă de radiator care se golește. Să nu fie un câine care golește radiatorul unei mașini cu roata spartă.

Archi vrea să fie cu inima împăcată și deschide ușa de la intrare. Îl vede pe Armand, care traversează agitat grădina, venind spre el. Gâfâie ca un câine, scoate aburi ca un radiator și șchipătează ca o mașină pe trei roți. Iată deci că bănuielile lui Archi nu erau prea greșite. Armand n-are putere nici să ajungă în casă și se prăbușește pe prima bancă de care dă pe terasă. Archi se sperie, dar e adevărat că are și de ce, văzând starea de tulburare a bietului ginere. Și dacă ar fi jucat fotbal cu o întreagă echipă de elefanți, tot ar fi terminat mai în formă.

- Dar ce naiba ai pățit, dragă Armand?! exclamă bunicul, abia îndrăznind să-i atingă umărul.

Bietul om dă din cap, ca și cum ar fi de acord cu răspunsul lui Archi, deși bunicul a pus doar o întrebare.

- Da... asta-i!! zice Armand, încă traumatizat de cele văzute.

– Da, asta-i... ce? articulează bunicul, parcă vorbind cu un copil care nu-i cunoaște limba.

– Pe naiba... l-am văzut pe naiba! spune Armand, cu chipul convulsionat și ochii cât cepele.

Archi nu mai are nevoie de nici o altă lămurire. Nu știe decât o singură persoană pe pământ care să corespundă acestei descrieri: Maltazar. Oftează și se așază, la rândul lui, pe bancă. E adevărat că două vești proaste date în același timp pot tulbura un domn în etate. Prima din ele e că M. Blestematul e definitiv printre ei și nu-s prea mult șanse să fi venit pentru shopping. A doua se referă la Artur și are legătură cu prima. Dacă Maltazar a folosit raza de trecere, micul Artur e imobilizat în lumea minimoșilor, comprimat într-un trup de doi milimetri, din care îi va fi cu neputință să iasă. Pe Archi îl trec fiorii, nu din pricina călduțului zefir de vară, ci a unui gând glacial, rece ca noaptea, pe care nu-l poate goni, o ecuație pe care nu e în stare s-o rezolve: cum să-i vină în ajutor lui Artur?

Capitolul 2

Enostim: și Artur stă pe-o bancă, la fel ca Archi. Dacă bunicul stă lângă Armand, Artur stă lângă Moțșor. Cu singura diferență că banca lui Artur are doar câțiva milimetri. În realitate, nu-i decât o bucățică de chibrit. E o bancă publică vestită printre minimoși. Servește adeseori drept loc de întâlnire, căci e foarte bine plasată. Stă lângă marea piață a satului, pe axa bulevardului care duce la poarta de nord, vestita intrare de unde trebuie să înceapă toate marile călătorii.

Artur și Moț par la fel de deprimați ca Archi și Armand. Și noi am fi la fel în locul lor! Trecerea lui Maltazar i-a traumatizat, firește, pe toți locuitorii satului, iar Moț încă mai tremură tot din această pricină. Artur suspină, tot gândindu-se la Selena, cu lama cuțitului sub bărbie, ostatică în ghearele lui Maltazar. Spre norocul lor, povestea oribilă s-a sfârșit cu bine. Selena s-a ales doar cu o mică tăietură pe gât, Regele, cu o umilință